

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونگه ولت

نویسنده: سویم داغلن

فرستنده: نسترن نصرتی

۱۴ اپریل ۲۰۲۳

غرب در مقابل بقیه جهان

دولت های غربی با راه انداختن جنگ اقتصادی به طور فزاینده ای خود را در جهان منزوی می کنند مقاومت در مقابل این سیاست ها در بخش جنوب جهانی در حال افزایش است.

دولت جو بایدن برای از دست ندادن موقعیت سلطه گرانه جهانی امریکا و مقابله با روسیه و چین تلاش می کند که دنیائی از یک سیستم سرکوب نو استعماری ایجاد کند.

نشانه آشکار این تلاش ها درخواست های سختگیرانه امریکا و متحدانش از کشورهای جنوب جهانی برای شرکت هرچه فعال تر در جنگ اقتصادی و تحریمها علیه روسیه و ارسال تسلیحات برای جنگ نیابتی غرب در اوکراین است. امریکا در این جا تقریباً تلاشی نامیدانه را برای احیای یک رابطه اسارتوار و شبه استعماری برای ایستادگی جهان در برابر قدرت رو به زوال خود انجام می دهد.

اکثر قریب به اتفاق کشور ها و خلق های جنوب جهانی مسیری را که امریکا و کشورهای ناتو آن را برگزیده و آنان تحمیل می کنند، تعقیب نمی کند.

سه چهارم کشورهای جهان از «فرمت رامشتاین» که توسط واشنگتن در خاک المان راه اندازی شد، که در آن ارسال تسلیحات به اوکراین توافق و هماهنگ می شود، دوری می کنند.

۸۷ درصد از جمعیت جهان در کشورهای جنوب جهانی زندگی می کنند که از پیوستن به جنگ اقتصادی علیه روسیه و جنگ نیابتی ناتو در اوکراین خودداری می کنند.

در اینجا غرب علیه بقیه جهان است: شورای حقوق بشر سازمان ملل متحد در ژنیو بتازگی به قطعنامه ای رأی داده است که تحریم های یکجانبه غیرقانونی را به عنوان نقض حقوق بشر محکوم می کند.

این قطعنامه با ۳۳ رأی موافق، ۱۳ رأی مخالف و یک رأی ممتنع به تصویب رسید. همانطور که انتظار می رفت، کشورهای مخالف متن شامل ایالات متحده و چندین عضو ناتو از جمله بریتانیا، فرانسه، بلجیم، جمهوری چک، فنلاند و المان و همچنین اوکراین و گرجستان بودند.

از سوی دیگر، جنوب جهانی با کشورهایمانند چین، آفریقای جنوبی، هند، بنگله دیش، ارجنتاین، بولیوی، چیلی، کوبا، بنین، گامبیا، مالاوی، مالزی و ویتنام در برابر سیاست ویرانگر تحریم های اقتصادی متحد می ایستد.

قطعنامه A/HRC/۵۲/L.۱۸ تأکید می کند که اقدامات قهری یکجانبه، قوانین و تحریم های ثانویه مغایر با قوانین، هنجارها و اصول بین المللی و منشور سازمان ملل متحد است.

متن «نگرانی شدید» را در مورد تأثیر منفی تحریم ها بر حقوق بشر، از جمله حق رشد و گسترش کشورهای ابراز می کند.

از دولت ها (دولت هایی که خواستار تحریم دیگر کشورها هستند) خواسته می شود که «دیگر اقدامات قهری یکجانبه را اتخاذ، حفظ، اجراء یا رعایت نکنند (...)، به ویژه دست به هیچ گونه اقدام اجباری با اثر فراسرزمینی نزنند».

تحریم های یکجانبه اعمال شده توسط ایالات متحده و اتحادیه اروپا به عنوان حمله به اصول «برابری حاکمیتی کشورها» و نقض عدم مداخله در امور داخلی تلقی می شود.

استفاده از تحریم ها به عنوان «مکانیسمی» که به ویژه علیه کشورهای کمتر توسعه یافته و در حال توسعه استفاده می شود، «برای ممانعت از اعمال حق خود برای اراده سیاسی، اقتصادی و اجتماعی خود، محکوم می کند».

علاوه بر مقاومت فعال در برابر جنگ اقتصادی ایالات متحده، تضعیف واقعی دالر امریکا به عنوان ارز تجاری جهانی نیز وجود دارد.

در یک توسعه سریع اقتصادی هر روز کشورهای بیشتری در سراسر جهان تصمیم می گیرند که از روابط تجاری خود دالر را حذف کنند و به عبارت دیگر آنها دالر زدائی می کنند. در نتیجه با این روند توانائی ایالات متحده برای چاپ پول بدون پشتوانه و تأمین مالی جنگ های نیابتی و جنگ های مستقیمش کاهش می یابد.

قوام نکرومه، رئیس جمهور سابق غنا، استعمار نو را به عنوان یک مشکل سیستماتیک دولت پسااستعماری در رابطه با امپراتوری های استعماری سابق اروپائی توصیف می کند.

به گفته نکرومه، مستعمرات سابق در ثنوری و شکل به استقلال دست یافتند، اما در واقع به حاکمیت واقعی دست نیافتند. و همانطور که ما شاهد هستیم مانند قرن بیستم در قرن بیست و یکم هم تلاش ها برای سازماندهی انقیاد نو استعماری قاره آفریقا ادامه یافت، چه از طریق بهره برداری بی وقفه از مواد خام توسط شرکت های غربی یا از طریق قدرت سازمان های مالی که ثروت کشورهای آفریقای را کنترل می کند.

امتناع دسته جمعی متکی بر اعتماد به نفس در کشورهای جنوب جهانی از شرکت در محاصره و جنگ نیابتی امریکا و غرب در اوکراین نشان می دهد که این سیستم به طور فزاینده ای در حال تزلزل و فروپاشی است.

ظهور سریع چین، تحولات کشورهایمانند هند یا برازیل و گسترش همکاری ها و ادغام کشورهای جنوب به وضوح نشان می دهد:

راه رسیدن به دنیای چندقطبی برگشت ناپذیر است، حتی اگر هنوز علیه دولت های کشورهای ناتو به اجراء در نیامده باشد.